

Radnai István

Mérgezett tavaszok

miért álmodunk ma is fegyverekkel
már több mint ötven éve
torkolattüzek provokált könnyek
kinek van erre érve

ha a hó elolvad macskatetem
aki elveszett a kertben
miért mozdul emberré tekintetem
fényébe érve s lebben

a tavaszi felhő böjti szél szelel
a kémény még bodorodik
ahogy lépkedek a dombra fel
ibolya kökörcsin nárcisz

még pihen a tetem alól hóvirágok
pisszenni merek nem kiáltok

Sírkert üzemidőben

emlékezünk egy négyszög
keretezett rögök alatta sekélység
a csontok ha akarnak
kimásznak s kifehérednek

mi az a huszonöt év csak alkalom
fizetni s fizetni újra aztán
gépiesek a lapátok kidobják
neved után a szemétdombra

az immár ártatlan csontokat
a légynek sem
már neki sem táplálék
s a nyüvek is kitikkadtak

egy tetszőleges négyszög alatt
alig kétméteres mélység ha felállnál